

dog ikke foretage, bl. a. fordi det i det lange løb skattemæssigt set kan være af forholdsvist underordnet betydning, om afskrivning finder sted hurtigere eller langsommere, når man, som skattemyndighederne gør, standser adgang til afskrivning i det øjeblik, de pågældende anlægs eller maskiners anskaffelsespris helt eller i det væsentlige er afskrevet. På prisområdet ligger forholdene noget anderledes med hensyn til betydningen af tidspunktet for afskrivningernes foretagelse. Hertil kommer, at man fra prismyndighedernes side i visse tilfælde er gået videre end skattemyndighederne, idet man har tilladt yderligere henlægninger, efter at de pågældende maskiners og anlægs anskaffelsessum er fuldt afskrevet, for at sætte vedkommende virksomhed i stand til at genanskaffe tilsvarende maskiner eller anlæg i tilfælde, hvor en prisstigning har medført, at der hertil udkræves væsentlig større beløb end det ved de hidtidige afskrivninger tilvejebragte. Denne praksis er kommissionen i princippet enig i og kan anbefale videreført, dog med det naturlige forbehold, at henlægninger, således som det hidtil har været praktiseret, ikke kan ske udover den forventede genanskaffelsespris. Fra kommissionens side mener man yderligere, at adgang til ekstraordinære afskrivninger i forhold til prislovgivningen må forudsætte, at der ikke derved gives anledning til prisstigninger, idet det i den nuværende situation vil findes uheldigt at medvirke hertil.

Fra kommissionens side forudsætter man, at den i den tidligere prislov hjemlede adgang til at foretage ekstraordinære afskrivninger ved hjælp af den fortjeneste, som hidrører fra stædfunden rationalisering, stadig opretholdes.

København, den 3. juni 1949.
